

Bhí Pádraig ag eitilt. Bhí sé áthasach. Ba é an chead uair a fuair sé seans eitilt ina eitleán nua. Bhí inneall mór ann, agus bhí sé tapaidh . Bhí sé ina aonar, cúpla céad troithe thuas san aer, os cionn contae an Chlair, ag dul ó dheas. Bhi a fhios aige, nach raibh sé ábalta fanacht san eitleán ró fhada, mar ní raibh a lán breosla aige.

* * * * *

“Hey, a Ben” a dúirt Rob,”Ta tuirse an domhain orm! Ba mhaith liom dul a codladh!! Ní dhéanfaidh mé aon eitilt eile mar seo ar feadh cupla mí. Is turas ró-fhada é ó Mheiriceá!”

“Ta a fhios agam,”arsa Ben, “Ach nil sé nios éasca nuair a tá tú ag screadáil i mo chluais! Bí ciúin, agus éirigh, mar tá cuma ar an sceal go bhfuil stoirm mhór ag teacht, agus nil mé ag iarraidh a bheith sáite istigh ann. Ceart go leor?”

“Ceart go leor”. Bhí sé ciúin ar feadh cúpla nóiméad . Ansin, go tobann, scread Ben in a cluas.

“Mo dhia ta tuirse an domhain orm!!”

Léim Rob san aer, agus thosaigh Ben ag gáire. Bhuail Rob é.

“Níl se greannmhar! Ba bheag nár thuairteáil me an teitleán!”

“Bhi se an-ghreannmhar!” arsa Ben “Déarfaidh me an sceal seo le gach duine san aerfort.

“Dun do bhéal,” a dúirt Rob go feargach. Ar feadh cúpla noiméad, bhi Ben fós ag gaire.

* * * * *

Bhi cupla feithicil ag dul go dti an rúidbhealach. Stad Steve, oibrí rúidbhealaigh iad.

“Níl féidir libh dul nios faide. Tá an sneachta ag titim go fíochmhar. Dhún muid an taerfort, agus ní bheidh aon eitlean eile ag teacht anocht”

Bhí sé an–fhuar, agus theastaigh uaidh dul isteach ina thúr rialucháin arís.

“Táim ag ceapadh go mbeidh oíche chiúin agam anocht” a duirt sé leis féin.

* * * * *

Bhí Pádraig an-shásta. Bhí sé ag eitilt ar luas lasrach, agus bhí an amharc tíre go hálainn. Bhí an contae iomlán leagtha amach faoi. Theastaigh uaidh dul níos airde. Bhí an t-inneall torranach ar fad, ach cheap sé go mbeadh sé ceart go leor. Bhí sé sna scamail. Bhí sé.....os cionn na scamail!! Bhí a chroí ag dul níos tapúla, bhí sé ag análu níos tapúla, agus, go tobann, bhris na fuinneoga!! Ní raibh aon aer ann. Chonaic se gach rud ag eirí dubh ina thimpeall. Phioc se an masc amach ón mbosca. Bhí se...an-trom...agus bhí an ... corda... ceangailte....bhí gach rud dubh... chuir se an masc ar a aghaidh...agus bhí se ábalta análu arís. Ach anois...bhí an t-eitleán beagnach briste...ag titim go dtí an talamh ar luas lasrach!

* * * * *

Bhí Steve ag obair sa túr rialúcháin. Ní raibh go leor oibre le déanamh ann, ach bhí sé níos teolaí ná an rúidbhealach. Go tobann bhí screadáil ar an radio.

“E3-35, E3-35, an bhfuil tú in ann mé a chloisteáil? Arís. An bhfuil tú ábalta mé a chloisteáil? Tá má ag cailleadh fuinnimh agus airde. Tá má chun tuirling de thuairt a dhéanamh anois!! An bhfuil tú ábalta mé a chloisteáil?”

“Roger, tá mé ábalta, tá stoirm fiachmhar ann..b’fhéidir go bhfuil suas le méadar sneachta ar an rúidbhealach”.

“Is cuma liom, tá má ag dul síos.... feicfidh mé tú i gcúpla nóiméad”

Bhí a chroí ag rith ar luas lasrach. Rith Steve go dtí an fhuinneog, agus d’fhéach sé suas sa spéir. Go tobann, chonaic sé an t-eitleán, le lasracha ar na sciatháin. Bhí sé ag titim díreach go dtí an talamh. Ní raibh se ábalta rud ar bith a dhéanamh faoi. Go tobann, le torann pléascach thit sé chun an rúidbhealaigh. Rith sé amach, ach bhí a fhios aige, ní bheadh aon duine slán tar éis timpiste mar seo.

* * * * *

Ní raibh Pádraig ábalta rud ar bith a fheiceáil. Chuir sé an raidió síos. Ní raibh aon doras nó fuinneog fágtha. D’eitil sé tríd na scammail. Bhí ionadh an domhain air nuair a chonaic se an talamh. Bhí gach rud ag dul i mallghluaiseacht. Léim sé as a shuíochán. Rug sé ar an paraisiúit. Ní raibh an paraisiúit air, ach léim sé as an eitleán. Anois bhí se

ag eitilt!!! Tharraing sé an corda, agus tháinig an siúit amach. BÚM! Bhuail an teitleán an talamh, agus bhi pléascadh mór millteach ann. An-eadrom, bhuail sé an talamh. Ní raibh sé ábalta é a chreidiúint. Bhí sé ceart go leor.

* * * * *

Bhí an bheirt , Pádraig agus Steve, isteach sa túr rialaithe. Thug Steve cúpla blaincéidí dó.

“Beidh tu ceart go leor anois” duirt Steve, “Beidh muid ábalta dul go dtí an dochtúir ar maidin”

“Go raibh m-“

Thosaigh an radió ag screadáil, “E3-35, E3-35, an bhfuil tú ábalta mé a chloisteáil? Seo an teitleán tras Atlantach ó Nua Eabhrach. Níl a lán breosla againn, tá muid ag dul sios chun athlíonadh a dhéanamh. Ta trí chéad paisinéirí ann. An bhfuil tú ábalta me a chloisteáil?”

Thosaigh Steve ag labhairt isteach sa mic, ach, bhí sé briste.

“An fhuacht ...” duirt Steve, “Mo Dhia”.

* * * * *

“Nil aon duine ann...” duirt Rob.

“B’fheidir sa bhaile, sin an áit ba bhreá liom bheith” arsa Ben “Fos..”duirt Ben, “Sin ait”.

“Féach” duirt Rob “Sin iad na soilse tuirlingthe. Ceart go leor...”

* * * * *

Chonaic Steve agus Pádraig an teitleán.

“Buailfidh sé m’eitleán!!!” duirt Pádraig.

“Mo Dhia”duirt Steve arís.

* * * * *

“Ceart go leor, gach duine. Tá muid ag stad anois, chun athlónadh a dhéanamh ” a dúirt Rob ar an ngléas chumarsáide. “B’fhéidir go mbeidh an tuirling go dian, ceart go leor? Ta súil agam gur bhain sibh sult as an turas”

Thosaigh an teitleán ag ísliú. Gan fhios dó bhí sé ag dul díreach i dtreo an eitleáin eile, ach ní fhaca na píolótaí é. Bhuail na rothai an talamh, ach bhí a lán oighear ar an talamh agus thosaigh an teitleán ag casadh. Thosaigh gach duine ag screadáil. Ar chuma éigean níor bhuail sé an teitleán eile, agus stad sé i lár an rúidbhealaigh.

“An bhfuil gach duine ceart go leor?” a d’fhriafraigh Rob.

“Féach” arsa Ben, “Ba bheag nár bhuail muid é!!!!”

“Mo dhia nach mbeadh sé sin tubaisteach!!” duirt Rob. “Sea...bhí an t-ádh linn.

* * * * *

“Tá siad ceart go leor!!!!” scread Pádraig agus Steve. “Buíochas le Dia!”

Daniel Curran